

вона дурна, то так мене покарали, що два дні, вибачайте, сісти не міг — ая — так боліло. [тихо]. І се вас необхідно? О, о! розумію. [тихо]. Чи сидів в „Іва новій хаті”? Ні, не мав ще нагоди... [тихо]. Так велебний суде, я мав кілька справ перед судом, але то дрібниці.. Заскаржив кравець за дурних двацять доларів і засудили мене зовсім не по правді, бо... убрале було зле зроблене.. і я мусів заставити у жида. [тихо]. О, велебний суде! із другими живу в згоді, все вважаю, щоб їм вгодити як слід... Не хвалюся, але щоб других охоронити перед нещастем, маю защеplену віспу [робить рух, гейби хотів показати де защеplено]. Не треба кажете?... Як не треба, то вибачай. [у бік, немов до оскарженого] А що добре держуся? Не бійтеся, я вже вас викручу з біди! [В голос:] Маю сказати все, що знаю в тій справі?... Дуже мені мило. Ось, бачите таке воно: Того то вечера ми бу